

Gjurmët e ndërprera

Fjalët babilonike

Bëje që të hapen dyert, shpirt...
Vitmen

1

në mes të gjitha tullave prej ari dhe platini me të cilat si zanat dhe lugetërit ndërtoam mbetet vetëm një vend hapësirë e shpresës ku përgjithmonë vendosur janë duart e tua dhe do të thuash duke treguar atë hapësirë e dehur me gishtërinj të kam dhënë fijen time të mbështjellë në qefin dhe aty ndodhesha në gjakun tënd në venat e zeza si vajzë nga Shami lexoja fytyrën tënde në atë rrugë shpresoj do të vish në të pafundin varg fytyrën tënde të bukur do ta fusësh mes duarve të mia dhe bari rishtas do të nisë nga gjurmët tona

2

Por ti atë e fute thellë në tokë e mbulove me gurë në shkretëtirë ky është njëri nga varret që ti viziton të dielën dhe lehtë të prekë kujtimi çdo gjë more që me bukurinë gjallonte preket shikimet dhe fjalët ranë poshtë bëre nga ajo një varrim në diell në kthimin nën disa yje njëherë do të kalojmë atypari nëpër myshk dhe jargavanë të vjetër do të kërkojmë shenjat e së kaluarës sonë të largët nëpër shtigjet e vjetra bar mbuluara kujdesshëm do të ndajmë fjalët e ruajtura do të prekim barin që mbinë nga shpirtrat tonë duke besuar se këta jemi ne...

Gjurmët e ndërprera

Çdo kund janë shpërndarë ornamentet e së kaluarës, simbolet e qyteteve, të kohëve të shkuara dhe ëndrrave të moçme që grafullojnë dhe hyjnë në shqisa si pluhur i zi. Kurrsesi të mbyll gjithë këtë përbërje të derdhur në ndonjë kënd të fshehtë dhe të sigurt, në fund të detit dhe sarkofagë - të vendos ato fragmente dhe imazhe të një jete të hershme.

Gjithmonë nga kujtimet më shfaqen shënimet, çelësat e ndonjë dere, njollat e padukshme gjurmët, letrat, fytyrat, albumet, imazhet dhe preket e dashura fjalët e varura në mure dhe kujtimet e derdhura nëpër shtëpitë e mia të ndryshme.

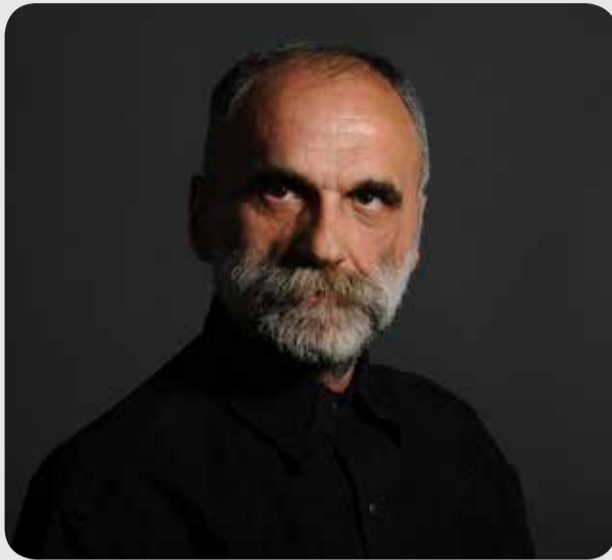
Gjithmonë paraqitet ndonjë shënim i humbur, ose akuarel i atyre muzgjeve të largëta, suvenire nga hotelet si simbol i ndonjë gjëje që mungon... që mungon... e vërtetë është!

Dhe kur vendos që të gjitha me kujdes dhe durim t'i ruaj të gjitha gjurmët e ndërprera të njerëzve, sendeve dhe viseve, kur të gjitha i grumbulloj në një vend, në librin e moçëm paraqitet ndonjë përkushtim apo emër diç nga të vjetrat dhe të harruarat, ndonjë hedhurinë e vjetër nën shtresën e re rrënon çdo gjë dhe e kthen në gjendje të vjetër të një jete të vjetër që përfshin çdo gjë ekzistuese dhe hap varrin e hershëm të harruar që e mbuloj me sende dhe fjali të reja dhe u jepem atyre sendeve të shenjta të çmendura.

Zëri

eja njëherë në agim të dëgjosh si më troket zemra do të derdhet përnjëherë në të vetmin moment i gjithë gjaku nga i cili jeton materia

Nga LUBETA LLABOVIQ
Përktheu QAZIM MUJA

BIOGRAFIA

Lubeta Llaboviq, lindi në vitin 1956 në Bare Kralski (Mali i Zi). Ka studiuar letërsinë jugosllave dhe gjuhën serbokroate në Fakultetin Filologjik të Universitetit të Beogradit. Shkruan dhe boton poezi, prozë, dhe ese për poezinë.

Ka botuar librat me poezi dhe prozë lirike "Tanatoidel/oblici smrti" (Tanatoidat/format e vdekjes), "Gospodar kaveza" (Patroni i kafazit), "Nedostajanje" (Mungesa), "Chambre interiore/Unutrašnja soba" (Dhoma e brendshme), "Neću da se budim" (Nuk dua të zgjohem), "Rasipanje biblioteke" (Shkapërderdhja e bibliotekës), "Epistolarni odlomci za Silviju" (Fragmente epistolare për Silvinë), "Samoća je tek počela" (Vetmia porsa ka filluar). Ka marrë pjesë në shumë takime regjionale dhe ndërkombëtare të shkrimtarëve dhe në festivale letrare: Voix Vives, Set (Francë), Europoetika - Budapest (Hungari), Stih u regiji (Kroaci), Sarajevski dani poezije (Bosnjë e Hercegovinë), Grad teatar - Budvë (Mali i Zi), Republika poezija - Beograd etj. Poezitë e tij janë përkthyer në gjuhën angleze, franceze, italiane, hungareze, sllovene, polake, maqedone, sllovaqe dhe bullgare. Është anëtar i Shoqatës së Shkrimtarëve të Pavarur Malazez.

dhe shpirti do të mbërthehet nga rrjetë e zotit që dikur ishte unike ndërsa tani është gjithkund nëpër botë

do të bien preket në trup në trëndafila dhe bar disa brithave që e duan butësinë ose gjuhës që si çikrik qarkullon botës (gjuha është mjeti më i mirë për autopsi skaner për Kancer për hije dhe të gjitha imazhet)

eja të dëgjosh ky është zëri im që thërret në fund të çdo nate nga dhoma e vetmuar dhe kthehet brenda në damarë të ngjirur në buzë të heshtura

Çelësi

Me frikë dhe dëshirë kam kërkuar përsëri disa gjurmë shenja të ngrohtësisë së largët dhe të një jete tjetër atje ku nganjëherë kaloj mbrëmjeve fshehurazi nga zemra netëve më rritet nga një vogëlush trupin e bukur të tij ëndërroj që gjithnjë e shoh më rritet në agim një vogëlushe në kraharor ecën nëpër pëllëmbët e mia rriten së bashku dhe më përzihen në shikime përplot kujtime dhe dritat e vogla nëpër kënde

atëherë kam gjetur letrat e vjetra të shkruara me makinë shkrimi telefonat e të njohurve të mi të vdekur ka gjithnjë e më shumë numra të tillë në ato notesë dhe shoh se çdo gjë shndërrohet në vija dhe shkronja si shpirti që derdhet nëpër minerale dhe lule

pastaj jam nën një foto që tani është e kaluar nën vëllimet e Kafkës dhe Nabokovit kam gjetur çelësin e shtëpisë ku njëherë na ishte jeta dhe e ruaj, nëse dikush do të kthehet dikur...

Shiu, përsëri

Ende është në dritare ajo natë me shi e errtë dhe e stuhishme si requiem i vogël nate shoh fytyrën e një dashurie të zbehtë si engjell dhe e lagur në shi ku je e dashur, ku jeni engjëj, pse keni ikur nga dhomat e mia ende ka mjaft gjëra të gjalla në mes psherëtimave në mushkëri edhe pse shpesh afër fundit ishte dhe palëvizshmërisë që erdhi si pikat nëpër xhamat e dritares si brymë dhe akull ndodhi mbarimi i çdo gjëje si gjësend i vogël i lehtë ndërsa tërësisht je në diç tjetër, apo në asgjë...

Pastaj nata në të cilën ëndërron nëpër shi dhe dashuri miqtë dhe fjalët shkrihen njëra në tjetrën që të kesh ç'të marrish dhe të lësh si prekje e dashur apo vetëm kjo që mund të shkruash për dikë dhe shiu derdhet nëpër fytyra dhe strehë deri në park nëpër çdo gjë që ndryshoi dhe humbi oh, e dashur beson gjithnjë së paku ti në ëndrra të tilla në shiun që në mbrëmje bën muzikën tonë në gjithësi dhe në fjalët që nëpër gishta rrëshqasin

(21. 1. 2012)

Duke lexuar Rilken

Disa yje besonin që po i ndeje.

Një valë u ngrit drejt teje në mes të së shkuarës, apo derisa kaloje pranë dritares së hapur të falej violina.

(Nga Elegjia Duine)

Maestro nga Apoloni dhe Orfeu i amshuar në hijet e St. Romanit, me engjëj je dhe me kontesha elegjike. Në ferra dhe petale të trëndafilave të vdekshëm Trëndafil, oh kundërthënie e pastër, ëmbëlsie ëndërr e askujt të mos jesh në aq shumë kapakë të syve. derisa valët fëshfërijnë vazhdueshëm në muret e Dunit, dhe të miat mendime janë aty për ikjen, jo për udhëtimin në Valmont,

Rusi, Paris, apo Mizo, jo për udhëtimin në Zvicër, Duino, Toledo, apo Vjenë...
Rrugëtimi është drejt bukurisë së ashpër dhe lartësive të Montenegros

dhe çuditërisht varr i bukur në mëshketna, kamomil dhe shtog atje ku motra e vdekur herët tani bart veshjet e tua E ndej ka herë këtë rehati të çuditshme vdekjeje në pranverë kur fillojnë rrebeshet në Kralaska Bara si në pamjet *Das Buch der Bilder* zëri i të vdekurve jehoj në shakullinën e bjeshkës në tingujt e lyrës dhe në jehonat e Burgkirche ëndrra për shtëpinë e re në lartësi si profetizojnë zanat e Komovit dhe engjëjt e bukur e të llahtarshëm Në atë selishtë tek muri me dhe mbuluar dhe trëndafila Për herë të parë e pash këtë në ngjyrat dhe lulet e peizazhit dhe dritën e hënës mbi kështjellën Mizo dhe Komovet e bardha... Kjo më jep kuptimin dhe forcën në rrugët e amshimit këtë vend në tokën time do ta rrethoj me selvi në livadhin nën shtëpi, të më fajësojë Lu Andreas apo Klosovska nga notesi yt me këngët për Jezusin të shpërthejë rënkimi i stërgjyshit të nëmur dhe aventurier I them ato lutje për bekimin Madonës vetëm e prek me dorë fytyrën në kujtesë e gjetet pështillen në dritë nëpër atë djerrinë të gurtë...

Velat zbardhëlojnë në shkumën nën Lloqen dhe Duin dhe valët përplasen dhe zëri në varrimin e vet Në natën e tmerrshme me furtunë rënkuese... Kur fytyrën ma prek era nga bari dhe myshku Ku çdo gjë është e pafund dhe përplot largësirash të tejkushme...
(Bare Kralске - Raron 20...)